

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku T. Dystrybucja Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
przy uczestnictwie L. F., S. F., M. G., J. K., J. K. , Skarbu Państwa - Prezydenta
Miasta C.
i E. S.
o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści
służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania: L. F., S. F., M. G., J. K., J.
K. i E. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania, obejmującego stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2016 r., w których zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 16 marca 2016 r. (w pkt 1) i stwierdzono wspomniane zasiedzenie z dniem 20 lipca 2007 r na rzecz wnioskodawcy (opis nabytej służebności w pkt 1 zaskarżonego postanowienia).

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 16 marca 2016 r. oddalił wniosek jako nieuzasadniony.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wyjaśnili, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; s. 3 skargi).

Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia (w pkt 1 i 3) i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia postanowienia obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej, zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęciu skargi do rozpoznania oraz treść odpowiedzi wnioskodawcy na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżących skarga nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu. Skarżący kwestionują przyjęcie przez Sąd Okręgowy dobrej wiary wnioskodawcy w chwili objęcia w posiadanie odpowiadające służebności nieruchomości poprzedników prawnych uczestników postępowania, podnoszą, że wskazana w skardze decyzja administracyjna nie odnosiła się do nieruchomości uczestników, nie została doręczona uczestnikom, a ponadto poprzednik prawny wnioskodawcy uzyskał zgodę na wybudowanie na nieruchomości słupa nr (...) (w przebiegu linii 110 kv) jedynie za zgodą jednego ze współwłaścicieli.

Szczegółowe ustalenia faktyczne Sądów meriti przekonywują w wystarczający sposób o zasadności przyjęcia przez Sąd Okręgowy dobrej wiary po stronie wnioskodawcy w chwili uzyskania posiadania nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności (art. 172 § 1 k.c. i art. 352 § 1 k.c.; s. 6 i n. uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Nie było też podstaw do stwierdzenia, że obalone zostało domniemanie dobrej wiary w omawianym zakresie (art. 7 k.c.). Powołując się na odpowiednie orzeczenie Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że samo dysponowanie decyzją administracyjną nie stanowi jeszcze tytułu prawnego do władania nieruchomością, ale o odpowiednim

zakwalifikowaniu posiadania służebności (jako w dobrej lub złej wierze) mogą świadczyć inne jeszcze okoliczności, ustalone w konkretnej sprawie o ustanowienie służebności, a takie właśnie okoliczności Sąd Okręgowy dostrzegł i przedstawił w szerszym wywodzie prawnym (s. 7 – 8 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Trafnie Sąd wyjaśnił także, że kwestie dotyczące prawidłowości wydania decyzji z dnia 30 września 1987 r. (w tym jej doręczenia) może być podnoszona jedynie w postępowaniu administracyjnym (s. 7 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Sąd powszechny jest co do zasady związany decyzją administracyjną w takim zakresie, w jakim może ona kształtować określony stan prawny w sferze prawa cywilnego, ale może jednocześnie określić, w jakim zakresie dana decyzja może taki stan prawny skutecznie kształtować.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestników postępowania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 520 § 1 k.p.c.).